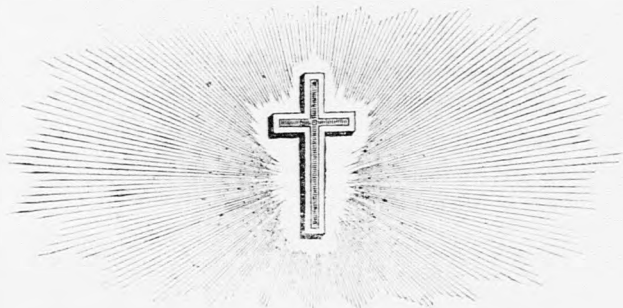

Megjelenik e lap hetenkint egyszer, Szerdán. Előfizetheti rá Pesten, a jó és olcsó könyvkiadó társulat ügynökénél — czukorteca 6 szám, első emelet, s a szerkesztőségénél. Vidéken a cs. kir. postahivataloknál.

Előfizetési díj Budapesten kihordással félévre 1 ft. pp. vidékre postán borítékban félévre 1 ft. 20 kr. p.p. A lap szerkesztését illető levelek egyszerűen „a Katholikus Néplap szerkesztőségéhez” címezendők. (Pesten a központi papnöveldehen.)

KATHOLIKUS NÉPLAP.

Dicsőség magasságban az Istennek, s a földön békeség a jó akaratu embereknek. Luk. 2, 14.

10.

Budapesten, martius 3. 1852.

A katholika egyház szépsége külső szertartásaiban.

I.

Avatás.

Avatás az asszonyt illeti. Történik pedig kétszer. Először mindjárt az esketés után; másodszer pedig a gyermekszülés után. A mi az esketés után való avatást illeti, erről a következőket mondjuk el. Nincs házaspár, melly azt nem kíváná, hogy az Isten magzatokkal áldja meg; magzatokkal kik istenfélők lévén, mind örömeire, mind hasznára válnak a szülőknek; kik a dolgozó szülőknek segítségökre, az elaggott tehetetleneknek pedig támaszokra, ellátásukra válnak; azért nem is volt az ő testamentomban is már szerenesétlenebb emberpár, mint a mellynek gyermekei nem voltak; sőt a gyermektelenség szégyenére vált neki. Hogy tehát a jó Isten az imént esketett emberpárt gyermekekkel áldja meg, az anyaszentegyház megáldja a nő méhét, és kéri, hogy őtet az Isten minden áldásaiban részesítse, segítségével támogassa, és valaminth Sárának méhét reménysége fölött termékeny nyé tette, s gyermekkel megajándékozta; ugy ezen szolgálójára is tekintsen le, és termékeny tegye, gyermekeit pedig, mellyek születni fognak tőle, megáldja. Ez eddig a sekrestyében történik. Ezután bevezetelik a nő a templomba ezen szavakkal: „Menj be Isten templomába, imádd szüő Mária fiát Jézust, hogy téged magzatokkal áldjon meg!” Azután meghinti őtet szentelt vízzel mondván: „A mindenható Istennek, Atya, Fiu, és Szent

Lélek áldása és békessége szálljon reád, és maradjon veled örökké.” Milly gondos anyánk van nekünk. Az anyaszentegyház azon jó anya, ki gyermekének minden szükségében vigasztalást hoz, s gondját viseli. Illy áldások közt eresztí el az új házaspárt az egyház, hogy kötelességeit Isten sz. kegyelmének ereje által pontosan teljesítse, hogy Isten örvendeztesse meg magzatokkal, mellyek azonban legyenek jámborok, istenfélők.

A második beavatás gyermekszülés után történik. Ennek nyomát már az ő testamentomban találjuk. Megparancsolta Isten Izrael népének, hogy ha az asszony fiát szül, 33 napig maradjon házában, és a templomba ne menjen. Midőne 40 nap eltelt, az asszony templomba ment, és gyermekét, ha első szülött volt, föláldozta Istennek. (Mos. 3. k. XII. fej.) E törvénynek engedelmesskedett szüő Mária is, midőn szülése után 40 nappal gyermekével templomba ment, és őtet Istennek bemutatta. Ezen ajtatos szokás, az anyaszentegyházban is megvagyon. Mert nincs természetesebb, mint: hogy az anya, ki fájdalmak között szült egy új tagot az egyháznak, mint magát bemutassa Istennek, és hálákat adjon Istenének e kegyelemért, és a szerenesés szülésért: mint pedig most született gyermekét Istennek fölajánlja, és fölötte kegyelmét leesdekjelje. Mai nap tehát, nem meghatározott időben, hanem midőn egészsége tökéletesen helyreállott, megjelen a nem régen szüő asszony a templom előtt, vagy a sekrestyében, és a pap többféle imádságokat mond el fölötte, kérvén a jó Istent, hogy ezen asszonyt tisztítsa meg a bűnnek minden

moeskától, hogy parancsolatainak engedelmisségében járván, tiszta testtel, és őszinte lélekkel térjen újra az egyház kebelébe, s büneiért engesztelő áldozatot mutathasson be; tovább kéri az Istent, hogy ő, ki egyszülött Fiát szüz anyjával 40 napok után bemutatta a templomban, áldja meg e szolgálóját a szülés után, és engedje, hogy valamint most a pap által hivatalosan e földi templomba bevezették, úgy jelen életének végén méltó legyen bevezetelni a mennyei templomba. — Azután bevezeti a templomba ezen szavakkal: „Menjbe Isten templomába, imádd a Boldogságos szüz Mária Fiát, ki téged méhed termékenységével áld meg, Jézust, Isten és emberek közbejáróját, ki az Atyával és sz. Lélekkel él, és uralkodik örökké.“ Azután elolvassa a pap a Gyertyaszentelő napi evangeliumot, mellyben szüz Máriáról van szó, midőn 40 nap után magzatját Istennek bemutatja. Végre meghinti ötet szentelt vízzel e szavakkal: „A mindenható Isten Atya, Fiu és Szent-Lélek áldása szálljon reád, és legyen veled örökké.“ intvén egyszersmind, hogy adjon hálákat Istennek a szerencsés szülésért.

Most az a szó, kell-e a gyermeket az aszszonynak magával vinni a templomba, midőn beavatattik? — Ha a beavatási áldást, és imádságokat nézzük, azt találjuk, hogy azok inkább a szülő asszony, mint a született gyermek magáldására vannak rendelve, és így az áldás is az anyát illeti. — Egyébiránt jó a gyermeket is elvinni. — Történik azonban, hogy sokszor a főkegyházból az anyaszentegyházba messze utra vinni alkalmatlan, sőt téli időben veszedelmes is volna, történik, hogy a gyermek alig születik, mindjárt meghal; az ilyen esetekből látszik, hogy a gyermek jelenléte a beavatáson nem szükséges, különben az anya sok esetben áldás nélkül maradna. A beavatást a templomon kívül nem szabad végezni, sem a megholt gyermekágyas helyett más asszonyt nem szabad beavatni.

Szabad-e törvényes házasságon kívül szülő személyeket beavatni? Nem szabad. Mert az Isten, és az anyaszentegyház büntetője a bűnnek, mellyből illy gyermek szült, nem pedig megáldója. Ha az illy személyeket megáldaná az egyház, tüstént helyeselné egyszersmind a kicsapongást, paráznságot. Ide járul, hogy a beavatásban mondott imád-

ságokban olly szavak, és kifejezések fordulnak elő, mellyek az illy személyre nem alkalmazhatók. Például: „Ki fog állni az Ur szent helyén? a tiszta szivü és ártatlan kezü,“ „Boldogok, kik félik az Urat, kik járnak az ő utain,“ „ime így áldja meg az Ur, ki ötöt felü“ . . . vagy midőn kéri az Istent fölötté, hogy termékenyvé tegye méhét; mindezek valamint nem alkalmazhatók az illy személyekre, úgy az egyháznak czelja nem volt ezen inádságokat az illyek fölött elmondani, midőn azokat rendelte. Isten velünk! Freeska Alajos.

Mária-képek.

III.

Kong a harang. A népség
Sietve fut haza;
Mert mérges lángu tűzvész
Egy házat rombola.

A népen most tör által
Az égő ház ura,
S így szólva „kincsem ég el“
A lakba nyomula.

Néhány percz még s e kis ház
Végkép ledölni fog . . .
Kijő a gazda végre
S kezébe — kép ragyog.

Ledölt a ház. A gazda
Füstölgő romjain
Áll s „csakhogy, szól, e képet
Menték meg karjaim,“

Megkérdezém; miért hogy
E kép olly annyira
Kedves s becsülhetetlen?
S imez volt válasza:

* * *

„Már husz év előtt halt meg szelid anyám
S végszavát mindedig szümbé hordozám:
„Nézd szüz Máriának képe csüng amott,
Ott tenüdvödért anyád imádkozott.“

„Tartsd meg e képet s ha rád baj nehezül,
Máriát e kép alatt kérd védedül.“
„Szóla ő s kimult megáldva engemet
És e kép azóta csüng ágyam felett.“

„Tört kebellem ha anyámra gondolék,
Kit körömből oly korán elvitt az ég:
Im e képben tűnt el mibe Mária,
Ő a szeretetre méltó jó anya!“

„Majd beteg levék, s e képről olvasám
Betegeknek üdvé, hogy szüz Máriám.
E képnél hívom segédül Máriát,
Védje meg, mert pártfogója, e hazát!“

„A sötét bu hogy ha dulja keblemet,
Csak e kép alatt találok enyhelyet;
Mert, nézd, rajta van lefestve Mária,
S nemde ő a szomoruknak gyámola?“

„Im a tűz lerombolá most házamat
És ha e kép nem; vigaszt nekem mi ad?
Láthatod hát e kép milly kedves nekem;
Fellelem mert Máriába mindenem!“

Knauz Nándor.

A boldogság.

(Arab rege.)

(Vége.) Elbámult Alimek az öreg beszédjén, s akarván tudni szegénysége s fáradalmi közt mikép élvezheti ez azon boldogságot, melyet ő kényelmek s gondok közt sem találhatott fel, elhatározá még egy ideig vele maradni, mulatván egyszersmind magát, midőn látá, mikép vigad ártatlan örömeiben a pórsereg.
„Valóban rendkívüli reám nézve, hogy oly emberek mint ti, kik fáradság- s nyomorban kénytelenek tölteni életüket, mikép mondhatják magokat boldogoknak?“
„A munka, ugymond az öreg, annak, ki már régen henyeléshez van szokva, nagy büntetés ugyan; hanem nekünk szinte élvezet. Nekem nem volt soha szomorubb óráim, mint mikor bajom miatt nem folytathattam szokott foglalkozásomat, s mit sem tehettem. Az idő akkor véghetetlen hosszú volt, s ezer évnek látszott minden perc. Ha pedig el vagyok foglalva dolgaim-

mal, alig veszem észre, hogy estve van; soha csak egy pillanatig sem érzem terhét az unalomnak, melyet oly elviselhetlennek tapasztaltam, midőn erőm megfogyatkozván henyélnem kellett, s melyet, ha néha városba megyek, látok a tunya emberek képén lerajzolva.“ „De a terhes munka, mondá Alimek, melyet ti tesztek, még is csak nehezebb s elviselhetlenebb?“ „A terhes munka, felelt az öreg, nehéz a rabnak, kire akarátja nélkül van erőszakolva, s ki még csak megsem nyughatik, ha a szükség követeli; de nálunk ez nincsen: ha fáradt vagyok, addig nyugszom, míg szükségem van a nyugalomra, hogy annál nagyobb erővel folytathassam dolgomat: én erőmon felül, mint némellyek, nem dolgozom; ilyenkor pedig a dolog nem teher, hanem gyönyörűséges foglalkozás, mely szórakozottá tesz bennünket, s elhárít minden szomorú s unalmas gondolatot: a test az által egészségesebbé, s erősebbé lesz, s megmenekül azon bajoktól, melyeknek a rest emberek gyakran kivannak téve: az étel és álm a munka után legedesebb; s midőn dolgozunk, meggondolván azon gyümölcsöket, melyeket munkánk szül, szinte folytonos gyönyört érzünk, minőt ti gazdagok, s nagyok nem is ismertek. Minden barázda, melyet földemen hasítok, eszembe juttatja az aratás örvendetes idejét, s ezen gondolat előre gyönyörrel tölti be keblemet.“ — „De azon gyümölcs melyet oly hosszas fáradság után szedtek, mondá Alimek, végezetre mégis igen csekély haszon, ha összehasonlítjátok azzal, melyet a gazdagok minden fáradság s bu nélkül élveznek.“ „Ha én tökéletesen megenyhíthetem szomjamat ezen kisdéd forrásból, mely itt mellettünk csörgedez, felelé az öreg, gondolok én vele, ha más egész Houangho-t* kiüssza is? Telkem és nyájam adnak annyit, mennyi nekem szükséges, s így elégedetté tehetnek: mit kívánjak többet? A boldogság nem abban áll, hogy sokkal bírnunk, hanem hogy békében élvezhessük azt, mit a szorgalom vagy a szerencse nyújt, s hogy vele megelégedni képesek legyünk. Ti, kik bőségben uszkáltok, ti voltaképen nálamnál sokkal szegényebbek vagytok; mert mindig messzebbre terjednek vágyaitok. Kevés szükségét helyeztél belénk a természet, mit könnyü kielégíteni: ezer másokat, minőket én nem ismerek, és nem is törődöm velük, saját különöségtek képez, s minthogy ki nem elégíthetitek azokat, keserűségtel- s nyugtalanságtoknak okaivá lesznek. Három kelléke van a boldogságnak (s pedig hitelt adhatsz egy aggastyán szavának, kinek mestere a hosszú tapasztalás volt, s ki élte folytában nem kevésbé látá a városok zajait s bekéltenségeit, mint a falvak esendét és nyugalmit) három kelléke van tehát a boldogságnak s nem több; de e három mind s okvet-

* Houangho Khinában egy a legnagyobb folyam.

len megkívántatik : t. i. a „léleknyugalom“, a „foglalkozás“ és a „megelégedés.“ Legyetek békés szíviűek, eltávolítván az ellenségeskedést, a czivakodást, megzabolásván a háborgó szenvedélyeket, legyőzvé vagy férfiasan eltűrvén a bajokat, mellyeket az ember ki nem kerülhet: távoztassátok az unalmat és restséget hasznosan foglalkozván; éljetez okosan javaitokkal, akár sok, akár kevés legyen az, mit Isten ad nektek, s elégedjetez meg vele : és boldogok leendetez.

Elbámult Alimek egy falusi emberben illy nagy észre találván, s okoskodásának végrésze különösen igen behatott lelkületére. Bucsut vevén tőle, eltávoztott, elméjében forgatván, a mit hallott, s mennél inkább fontolgatá, annál igazabbaknak látszottak az öreg állításai. „Való az, mondá magában, hogy azon boldogság, mellyet eddig olly nagy szorgalommal kerestem, ott tanyáz, a hol én születtem, s midőn elhagytam ősi tűzhelyemet, épen a boldogságot hagytam el, messze távoztván tőle? — Ah szerencsétlennék lehet mondani azon titkos találmányt, mellyet abban a barlangban leltem, s mellyel boldognak hittem magamat! S ha jól megfontolom, mit is mondhatnék róla mást? Mi hasznát vettem én annak eddig? Elfáradtam, s beleuntam a sok kóborlásba, mellyből mást nem tanultam; mint az emberek egymáshoz hasonló vásottságait: megcsömöröltem a sok fűszertelen gyönyörben, mellyek soha valódilag ki nem elégítették, sőt e helyett az örvény szélére kalauztak; hiu nagyragyásból elborítottam a levertség, nyugtalanság, s a bántalmak hullámitól, mellyek végre majd nem fojtószineggel kárpótoltattak; rutul rászédetem egy aszszonytól, ki szerelmet szinlelt irántam, de csak reményemmel játszadoztatott: most szerte járok a nélkül, hogy tudnám, miért? gyűlöltté, szenvedhetlenné lettem önmagam előtt. Mennyivel jobb lett volna szülő földemen s eredeti egyszerűségemben maradni! — A tápszer, mellyet ott izlelék, nem volt ugyan mesterkél, de étvágyam, melly soha nem hiányzott, minő izletessé tevé! Ruházatom egyszerű volt; de czélszerűbben megóvott az évszakok viszontagságaitól, mint mellyet későbbben a változékony divat különcsége parancsolt reám! szalma viskóm nyomoru volt, de melly édesen aludtam benne hosszú almaimat, távol minden békétlenség- s nyugtalanító gondolattól! Nyájam őrzése, vagy földjeim mívelése elfoglalt naphosszant; de mennyivel nagyobbra becsülhető az illyen foglalkozás a henyélés- s ennek elválhatlan társánál, az unalomnál, melly annyiszor körül fogott! Ah! igaza van a tisztés öregnek, kit Isten hozott velem össze, hogy kiszabadítson családásomból: az ő szava Isten szava, melly azon jó utra hí vissza, mellyről eltévedtem: illő, hogy kövessem azt.

Az éjt illy gondolatok közt eltöltvén, mihelyt hajnal hasadt, tüstént folkele, s a jó öreghez vissza-

térvén, kéré őtet, hogy engedje meg életét jövőben vele tölthetni, s kezdhesse élvezni végzetre azon boldogságot, mellyet mindenütt keresett; de eddig sehöl föl nem talált. Az öreg elmosolyodván : „Örvendek, ugymond, hogy a mi életünk egyszerűsége s ártatlansága olly igen boldognak látszik, melly talán tegnap nem tetszett annak; de ezen élet nem neked való, és nem is egyedül a magányban létezik a boldogság : a városi zaj közepette is, a gazdagság teljében is, fel-található azt, mihelyest akarod; s erre nem is kíván-tatik egyéb, mint, hogy törekedjél fontartani léleknyu-galmadat, légy elégedett javaiddal, megzabolásván természetednek telhetetlen s büszke vágyait, s eltávoztatván a henyélést, a dologtalanságot; foglalkozzál valamiben becsületesen s okosan: több nem kívántatik a boldogságra.“

„Ez mind meglehetne, belátom, mondá Alimek reá, de sok fáradságba kerülne nekem, ha újra keres-nék olly boldog életet, melly előadásod szerint itt már készen van. Egyébiránt a mezei élet nem olly szokat-lan nekem, hogy nem tudnék könnyen hozzá alkal-mazkodni.“ S itt elbeszélé eredetét, s hogyan talála a szerencsétlen erszényt és gyűrűt, s minő változásokon ment keresztül. Azután a jó öregnek nyujtván mind egyiket, mind másikat : „Neked adom, ugymond ajándékba, csak hogy bele egyezz, mikép mindig veled maradhassak.“ Az okos öreg ezt hallván : „Ha ugy tetszik, felelt reá, elfogadom az ajándékot; de nem azért hogy használjam, (Isten mentsen meg illy gon-dolattól!) hanem azért, hogy megtartsam számodra, mikép, ha egykor megunnád a mezei élet takarékos-ságát s egyszerűségét, visszavehesd azt; mert ámbár okszerű határozatod, de mégis igen rögtöni- s eiharmarkodottnak látszik, s később bánatra fakaszthatna egykor. Tapasztald ki szokásainkat, a mint tetszik, s ha megelégszel sorsunkkal, a köztünki maradás tőled függ; de ha nem tetszik életünk : én nem fogom akadályozni ajándéknak visszavételét s elköltözésedet.“

Megörülvén Alimek a nyájas beszédnek, s a jó öreg okos tanácsának, s kivétvén elméjéből tüstént hiu gondolatait, mellyek eddig ezer alakban szomoríták őtet, takarékoság- s foglalkozásban kezdé érezni azon gyönyört s szívének kielégítését, mellyet előbb nem ismert. Eltelvén bizonyos idő, s még sem bánván meg határozatát, s mindig jobban megelégedvén magával, boldogságát végkép megkoszoruzandó tökéletesen elhatározá soha nem távozni e vidékről. A jó öregnek volt egy leánya, kiben a szépség s az erkölcsi tisztaság kölcsönösen kiténtek, s vetélkedtek őt kedvessé tenni. — Alimek eléggé megpróbáltnak vélvén magát, s azt gondolván, hogy az atya nem vonakodik leányát nőül adni neki, megkéré őtet; de az okos öreg hosszú tapasztalásból igen ismervén az emberi szív állhatatlanságát, s még inkább bizalmatlankodván Alimek

állhatóságban, akará, hogy elkezdett kísérleteit tovább folytassa.

Végre olly bizonyos jelenségeit látá az ő sorsával teljesen megelégedett, s minden elköltözési szándéktól ment lelkületének, hogy tovább nem halaszthatá vágyainak teljesítését. — Igy Alimek a boldogság azon fokára jutván, melyet a gazdagság, a gyönyör, s a hivatal soha sem adhatott neki, akará, hogy az erszény és a gyűrű örökre eltemetessék, mikép senki föl ne találhassa azokat, nehogy valaha valakiben olly szerencsétlen gondolatot keltsenek mint ő benne, ott keresvén boldogságát, a hol legkevésbé található fel az.

Egy oladi polgár.

Tanulságos apróságok

Mi a szerencsétlenség?

Bizonyos faluban rettenetes jégeső által minden vetemények tönkre s remény nélkülivé tétettek. Egy élemedett űsz polgár állt épen vetése mellett és szemlélé a borzasztó pusztítást. Egy ur, ki épen mellette elment, hozzá fordula mondván: barátom önt valóban nagy szerencsétlenség érte! gyümölcse ön munkái s fáradozásának semmivé tétetett. A tiszteleltre méltó öreg rázá ezüst hajfürttel gyéren takart fejét s monda: „Uram ez nem szerencsétlenség, ez csak kár; a bűn egyedül szerencsétlenség.

Tudományteljes könyv.

Bizonyos szerzetes kére apátjától egy könyvet, mellyből ő megtanulhatna tökéletes lenni. Az apát ada neki egy fészületet és monda: szorgalmasan nézz e könyvbe, olvass szakadatlanul e könyvben, szemléld szüntelen e könyvet, s tökéletes leendesz.

Vallás nélkül nincs lelki nyugalom.

Egy ember, ki a világ előtt böles s olvasott embernek tartatott, nem sokat adott a religióra, s nem is sokat hitt abból; mégis gyermekeit kitünő gondossággal oktattatatta a religióra s vallásosan neveltette; midőn ezen cselekedetét ismerősei fölötté csudálnák, kérdezők: hogy tudja elve ellen neveltetni gyermekeit? azt felelé: „Én kívánok gyermekeimnek több lelki nyugalmat, békességet, és megelégedést, mint a menyit én élveztem, s azt csak úgy érhetik el, ha többet hisznek mind én.“ Szerencsétlen kételkedő! miért nem kerested te is alázatos szívvel Jézus lábainál ezen bölcseséget, s miért nem áldoztad kevély emberi bölcsességedet — melly csak hiu gőz — azért?

Legnagyobb nyomoruság.

Egyik persa király ezen kérdést tevő fel tudósainak: mellyik az emberi legnagyobb nyomoruság? a görög, persa s más tudósok majd ezt, majd amaz itélék. Legtöbbnyire abban egyeztek meg, hogy az elaggott, különben szegény, segély s gyámol nélküli erőtlen vénség volna az emberi legnagyobb nyomoruság. — A király végre kérdező hercegei tanítóját is s felszólítá vélemény-adásra, mire ez így felelt: csekély véleményem szerint az minden emberek közt legszerencsétlenebb, ki sirja szélén állván, egyetlen jó s nemes tette sem emlékezik, mellyre ő vigasztaló örömmel vissza tekinthetne. Vá s n a k y Lőrincz.

Katholikus hitélet.

XVIII.

Uj-Kigyós, febr. 21-kén T. Szerkesztő ur! Nem titkolhatom el örömmet, mellyet éreztem akkoriban, midőn szegény tanítványaimnak e Nép-lapból a szerencsétlen chinai gyermekek szomorú sorsukat megmagyarázgatva tapasztaltam: mikép szívökben megindulva alig várták azon percet, hogy szülőiktől azok megszabadítására egy két krt esdjenek. Vegye kérem addig is hasonló örömmel ezen ide zárt 1 frt 30 pgő krból álló zsenge szives áldozatjukat, míg a társulat megalakultával időnként többel szolgálhatunk.

Mánási József, uj-kigyósi kántor s tanító.

XIX.

Vizsoly, febr. 18. 1852. A katholikus hitélet helységünkben nem áll rozslábon. Templomunk, lelkészünk lelkes felhívására és áldozat készséges példájára, olly alakot öltött magára, miszerint már ma, különösen két nagy, gazdagon megaranyozott rámáju, Bécsben készült képpel teljes fényben ragyog. — A keresztiek, mint a megváltás sulyos és érdemleges nagy munkájának megannyi tiszteletteljes jelvényei helységünk határában mind illőleg megújítva vannak. Sőt híveink közül némellyek, ugy-szólván, vetélkedve versenyt futnak a jó és szép keresztényi cselekedetek gyakorlatában; a mennyiben legközelebb egy valaki ékes csillárral készül egyházunkat meglepni. Népünk karácsonkor a sz. gyónást ugy mint Husvétkor rendesen végzi. A tolvajlások, mellyek a közel szomszédban, ugyszólván, napi renden vannak, itten alig merülnek fel, mit egyetemben a császári közigazgatási, itten szálásoló hivatalnok uraknak is érdemül kell betudni. Megadja Istennek népünk, a mi az Istené, megadja a fejedelemnek a mi azé, de megadja többnyire az Oltár szolgálóinak is, a mi azokat illeti. — Egyébiránt nem is

annyira isten-káromló, hogy a polgárisodás és a keresztényi jámbor életrei törekvése nézvest kétségbe kellene rajta esni, főleg miután itten a zsenge, mindkét nembeli ifjuság a szokottinál nagyobb számu menyiségben iskolába jár, s az elhidegedett, és egymástól elszakaszkodott házasok is lassankint egymáshoz közelnek, s ekkép az igazság és béke e helyen egymást egyelőre megcsókolják. **Sáray József**, vizsolyi organista és iskolamester.

XX.

Örömmel sietek tudatni a buzgalom munkálatait, mellyeket az annyi évek során át részint a természetlenség, részint a lefolyt zavaros idők mostohaságai által vagyonából kimerített Hegyaljának, **Bodrog-Keresztur** nevű városa hívői egyházuk iránt tanúsítottak mostanában.

Ugyan is miután a hét kövér évek után bekövetkeztek a sovány évek a Hegyalja fölött, egyházunk a folytonos kiadás, és be nem vétel által kevés pénzüszvegéből annyira kifogyott, miszerint néhány évek óta szülleit a gondnokok jöremény fejébe saját költségeiken voltak kénytelenek munkáltatni. Azonban mert a gondnokok költségét soha sem adta vissza a termés, a mellett hogy szenvedő állapotra jutott egyházunk, még a gondnokok munkáltatási szorgalma is gyérült, mivel senki sem akarta kevés garasát bizonytalan jövődönök elibe vetni, az adósságokkal terhelt templomtól semmi biztosítást nem reménylhetvén. — Ezért oda jutánk, hogy szent-egyházunk szülleit (egyedüli jövedelmi forrását) parlagon szemlélnék feküdni, nem találkozáván ember, ki saját erszénye apasztására a gondnokságot felvállalta volna. Így tehát a nt. helybeli lelkész **Göcse Imre** ur látván, miszerint még sz. Oltárunk sem láttathatik el a szükséges gyertyákkal, valódi apostoli buzgalommal egybegyűjté hiveit, és szívreható szavakban tünteté elő azon nyommasztó állást, mellyben templomunk sinlődik; elő-tükrözé jóslói lélekkel ama szomorú következményeket, mellyek templomunk jövődjére váraoznának, s végbevítte azt, hogy a tehetősebbek pénzbeli, a szegényebbek pedig kézimunkabeli ajánlatot tettek a szülők javítása, és jóállapotra hozatalára; ezen ajánlatnak teljesítésére pedig aláírásilag kötelezék magukat. Hason teltre felszólítam a főkegyház **B. Kisfalud** hiveit is. (mellynek szülői hasonlóul sindlödnek) és ők is egész buzgalommal elvállalák a munkáltatás terhét; s így örvedetes kilátás nyílt előttünk, mert hisszük, hogy ilyen módon egyházunk mind adósságait lerovandhatja, mind pedig saját kitartására alapjövédelmet nyerend.

A hit olyan, mint a hamvában elrejtett, de előszikra, melly ha gyuanyagot nyer, tetekben lobban lángokra. Tanusíták ezt buzgó hiveink.

Említem-e azt, hogy: özvegy **Kovács Gáborné** asszony mostanában szükölködő egyházunkat egy gyászpaláttal, áldozó kehely-borítóval, és egy kehely megaranyoztatásával vigasztalá meg. Ezen öz. asszonyság, kit templomunk mint kegyasszonyt szemlélhet, nem rég ezelőtt egy drága mise-mondó ruhát, két szerpapi öltönytel, két gyász szerpapi öltönyt, egy drága színes palástot, és több efféléket, mellyek ezret haladtak, volt szíves ajándékozni az Ur egyházának. — **Torony-óránk** az ő vezénylete, és legfőbb részvénye által létesült. De nem vagyok képes én elősorolni a fentiszttel asszonyság buzgó jótékonyságait; hirdeti azt templomunk mindene. Hasonlóul **Kópiák né** asszony **Urunk** születése ünnepe disztizéire oltarunkat egy pár drága csinált virág-füzérel ékésíté. A többit mellözve is, eléggé hirdetik ezen tények, miszerint a jó pásttor jó utra vezérli nyáját, és a juhok az ő szavát hallgatják. Világos tanáság ez arra, hogy: mennél közelebb a veszély, annál közelebb az isteni segély.

Vigasztaljon meg az Üdvezítő minden pástort illy buzgó nyájjal, mint a miénk; szíves, és példás hiveinknek pedig térítse meg ajándokait százaszoros kamattal legdrágább kincstárából!!!

Mihályfy László, segéd-lelkész.

XXI.

Pázmánd, Fehér-megye, februar 23. 1852. Ma a helybeli lelkész s valkerületi esperes, főtisztelendő **Szomolnok József** urnál látogatóban levén, tőle egy minden katolikust érdeklő esemény elbeszélését valék szerencsés hallani. Élt e helységben egy 84 éves ágostai vallású nő, özvegy **Szathmáriné**, született **Bredák Katalin**. Férje, kívül 34 évet töltött boldog házasságban, katolikus volt, s gyermekeit is katolikusokká nevelteté. A nő e nagy katolikus helységben szinte örömet járt szentegyházunkba, és alkalmat nyert szent hitünk tanáival megismerkedni, és saját vallása ingatagságát átlátni: ő csak névben volt luthervallású, de szív s lélekben katolikus, mit hogy előbb ünnepélyesen be nem vallott, nagyobbrészt csak mostoha körülményei okozták. Tegnap reggel beteg ágyán, lelkismeretét megnyugtátni kívánván, a fentiszttel ősz esperes urat magához hivatá. Ennek bizalomteljesen kinyilatkoztatá, miszerint ő kész a katolika anyaszentegyház kebelébe térni, s hő ohajtása Istennel kibékülni, s katolikus módon a szentségekben részesülni. A buzgó lelkész ur, kellemesen meglepetve e nyilatkozat által, néhány tanu jelenlétében a beteggel elmondatta a katolika hitvallást, s őt örömmel részesíté a haldoklók szentségeiben. Néhány óra mulva a beteg nő könnyült szívvel nyugodott el az Urban. Így a fáradhatlan buzgalma ősz lelkipásttor ismét egy babért füzött a mult években általa meg-térítették

diszes
tus a

ban se
szebbr
mérték
marok
megyé
szere
sz.-fel
és főtis
jegyes
nek te
fogjuk
gyunk
Ugyan
30 p.
ismét
lat neh
lyet B
érczbe
retébe
vezérle
a milly
és hiv
meg-ö
ért á
és bé
ugyan
ment n
szere
túrni
fogva
bocsáj

tag j
pleb.
János,
Tekts
tergon
gomi
Andrá
ból: t
Csaná

diszes koszorujába. Éltesse őt a mennyek Ura Krisztus anyaszentegyháza s híveinek teljes örömére!

Szombathy Ignác, elemi helyett. tanár.

Hála-nyilatkozat.

A szeretet, melly tiszta volt a közelben, a távolban sem hamvad ki az emberi szívből, sőt minél meszszebbre szakad el érdeklött tárgyától, annal nagyobb mértékben nő az; nem is üres hangokkal hanem tele marokkal szokta magát elárulni. Bajna, Esztergom megyében, köréből öt év előtt elvesztette mindenkitől szeretett s mélyen tisztelt akkori lelkészét, jelenleg sz.-fehérvári kanonok, apát, és cs. k. tanácsost, ngos és főtitzt. Simor János urat, kinek, hogy e volt lelki jegyese iránti szeretete a távolban nem változott, kinek tehát, hogy mi bajnainak ma is bírjuk, sőt bírnunk fogjuk ezen túl is szeretetét, ennek fényes jelét vagyunk szerencsések az olvasó közönségnek fölmutatni. Ugyan is a mélyen tisztelt férjfiu csak kevéssel ezelőtt 30 p. forinttal segitvén fel szegényeinket, legközelebb ismét egyházunkat gazdagította egy tiszta ezüst, 15^{1/2} lat nehézségű diszfeszülettel, Pacificale, melylyet Bécsből a már kopott, de különben is nemtelen érczbeli előbbinek pótlására ama kegyes ígélet kíséretében küld, hogy, ha Isten tovább is szerencsésen vezérlendi dolgait, (mit szintolly bizton reménylünk, a milly hön ohajtunk) ugy szándéka a bajnai egyházat és híveket szeretetének hason zálogaival ezentul is megörvendeztetni. Küldje el reá e szép tetteért áldását és békéjét. Az, kinek áldás-és békejelét ő közibénk küldötte! Félnünk ugyan, netán jótettének közhírré tétele a hírvágytól ment nemes keblet tőlünk elidegenítse; azonban ama szeretetnél fogva, melly tőrös, Kor. I. 13. 4. elfogja túrni ezen szerénységén elkövetett sérelmet, mellynél fogva a mi hálás szív-érzelmeinket nyilvánosságra bocsájtja.

Szabó Károly.

Különfélék.

A jó s olcsó könyvkiadó társulat új tagjai: Vác-megyéből: ntiszt. Geese Endre, monori pleb. Nt. Bruckner Endre, rákos-csabai pl. Nt. Orem János, ecséri pleb. Nt. Thier András, alsó-némedi pl. Tektis Hirkó Ferencz, tiszttartó Monoron. — Az esztergomi főmegyéből: nt. Koperniczki István, esztergomi spiritalis. — Kegyes-rendből: ntiszt. Jallostis András, képezdei igazgató ur. — Veszprém-megyéből: t. cz. Somogyi József, görgetegi számtartó. — Csanádi-megyéből: Vajda Mihály, káplán.

Hogy a nem sokára megkezdendő 8 napos lelki

gyakorlatokon a jámbor hívek Buda-Pesten alkalmas kézi könyv által vezéreltessenek, a budapesti kerület esperese, főtitzt. Szántófy Antal prépost s plebános ur illy kézi könyveket magyar és német nyelven kiadott. Ezen könyvben lelkes fölszólítás után töredelmes bünbáratra, következnek a bünbárat s böjti énekek, lytania az Ur Jézus sz. nevérol hozzá tartozó imákkal, a teljes bucsu elnyeréséért könyörgések, s végre a 8 napig tartó lelki gyakorlatok rendje iratik le. Kapható az említett s igen ajánlatos könyv Buda-Pesten a plebániakon.

A Budavár hős védelmezésében elesett Hentzi tábornoknak ő csász. kir. felsége nagyszerű emlékszobrot készített. Az egész, talapzattal együtt, tizenegy ölet fog tenni s följegyezve lesznek rajta mindazon cs. k. katonák nevei, kik Buda várának védelmében a tábornokkal együtt életüket föláldozták. A talapzat Buda várában, sz. György terén már le van téve. A szobor pedig, mint a hír mondja, jövő május 21-én ugymint Hentzi tábornok elestének évnapján, fog ő csász. kir. felsége magas jelenlétében leleplezteni.

Franciaországból irják, hogy Naraki hercegnő, az orosz czár unokája, paulai sz. Vincze kegyes szerzetesnők egyik főnökjével Valenciennesbe érkezett, hol a hercegnő az említett szerzetesbe felavattatni fog. — Ezen kegyes hercegnő csupán egy egyszerű szobát kért maga számára. Lemondott császári magas rangjáról, és a görög vallásról, hogy a romai katholika hitre térve, a fátlyolt fölvegye. E czélból, apja halála után Párisba utazott, hogy a kegyes szerzetesbe léphessen. S e czél elérésére kevésbe vette száműzetését, s jószágainak elfoglalását.

A laibachi püspökség bevett azon imádságos könyvekért, mellyek a mult bucsuban a templomokban használtattak, tiszta jövedelmet 652 frt 50 kr. melly somma a katholika egyház terjesztésére Közép-Afrikában működő Dr. Knoblecher Ignác urnak, apostoli helyettesnek, minekelötte Afrikába eltávozott volna, kézbesítettett. Karnoliában az afrikai missiók számára összeszedetett 1851-ben 1608 frt 48 kr.

A Lichtenstein család ez előtt minden évben 2000 forintot szokott fizetni a foglyok kiváltására. De minthogy a Szentháromságról nevezett szerzetes rend, mellynek kötelességében állott a rabokat kiváltani, nincs többé Ausztriában; azért Lichtenstein herceg minden esztendőben 2000 frtot fog Chartumba Knoblechernek küldeni tengertuli rabok kiváltására és keresztény neveltetésére.

Az angolországi újdnonan kinevezett katholikus püspökök július 6-án ösze fognak gyűlni az első tartományi zsinat megtartására. — Angolországban mult évben összesen 32 protestans angol pap tért át a katholika hitre, s 25 főcsalád.

A Pesti Naplóban olvassuk: „Olaszországban az anconai püspöki curia bünyenyítő széke Traversa Giovannit káromkodás és ebben javíthatlansága miatt egy évi közmunkára ítélte. Ezenfölül a bünyös ünnepon köteles a templom ajtajánál a nagy-mise alatt térdelni, kezében égő gyertyát tartva s egy táblát, mellyen nagy betukkel e szavak állanak: „Nyilvános káromkodó.“ Az ítélet januar 25-kén hajtatott végre.“ — Magyarhonban is a megrögzött nyilvános káromkodóknak olly nagy a száma, hogy bizony! nem ártana, a régi magyar királyoknak a káromkodás ellen hozott törvényeit föleleveníteni.

Előfizetési fölhívás.

A **Családi Lapok**ra előfizetheti a jó s olcsó könyvkiadó társulat ügynökségi hivatalában Pesten, (Czukur-utca, 6. sz. 1. emelet) vidéken pedig minden es. kir. posta hivataloknál. Előfizetési díj az egész (következő három évnegyedi) folyamra helyben 5 frt. 15 kr.; postán küldve 6 frt p. p. félévre helyben 3 frt 30 kr. vidéken postán járatra 4 frt p. p. — Tisztán irt címek kéretnek a hely és utolsó posta világos kitételével.

Keresztény könyvtár.

Minthogy a pesti vásár közelget, figyelembe s illetőleg pártfogásba ajánljuk a jó s olcsó könyvkiadó társulat által kiadott következő munkákat:

I. Pázmán Péter imádságos könyve. Nagy 12-drétű 602 lap, három képpel; ára füzve 48 kr. keményen bőrbe kötve 1 frt. p. p. II. Bibliái történetek gyermekek számára. Röder Alajostól. 30 képpel, második javított kiadás. Kemény kötésben 12 kr. p. p. III. A kereszténység eredményei. Francziából fordítá Schreiber László. Füzve 10 kr. p. p. IV. A Zsöller-leány. népies elbeszélés. Irta Szabó Imre. Második kiadás 1851. Füzve ára 6 kr. p. p. V. Korkérdések I. Füzet. Szerkeszté Kovács Zsigmond. Füzve 30 kr. p. p. VI. Keresztény erkölcsstan. Irta Vezzerle Gáspár. Ára 20 kr. p. p. VII. A kath. egyház története. A középtanodai ifjuság számára írta Fábian Ambrus. Kemény kötésben 30 kr. p. p. VIII. Magyar- keresztény Nap-tárak 1852-dik szökő évre. Egynek ára 9 kr. p. p. IX. Verna Roza, vallásos elbeszélés a tótajku atyáknak ajánlva, ára füzve 20 kr. p. p. X. Biblische Ge-

schichte für die Schul-Jugend, mit 30 Bildern, ára kemény kötésben 12 kr. p. XI. Szentek képei. rövid imádsággal s a szentek életével, ára százának 30 kr. a színes szegélyűeknek 40 kr. pengő pénzben. XII. Szent kilenczed a Bold. szüz szeplőtelen szent szívének tiszteletére. Irta Nogáll János; füzve 3 kr. p. p. XIII. Kalauz a keresztény hitélet és istenességre. Füg-gelékül minden kath. imádságos könyvhez írta Nogáll János; ára füzve s 16 képpel 20 kr. p. p. XIV. Roma és Lorettó. Veullot Lajos után franczia eredetiből fordította Gyurics Antal. Ára 36 kr. p. p. XV. Vita Sancti Caroli Boromaei. Conscripta per Aloysium Schlör. 407 lap. Ára 40 kr. p. p. XVI. A Jegyések. Olaszul írta Manzoni. Fordította Mészáros Imre. 284 lap. Ára 30 kr. p. p. XVII. Elveszett Fiu. Népies elbeszélés. Irta Szabó Imre. Ára 10 kr. XVIII. Gyónás és áldozási ajtatosság gyermekek számára. Egy csinos képpel 3 kr. p. p. XIX. Beicht und Communion-Andacht für Kinder, mit einem Bilde. Preis 3 kr. CM. XX. Erkölcsi Beszélyek Némalfölt. 74 lap ára 6 kr. p. p. XXI. Deje biblické pre šitki. Od Alojza Röder, farára Welkoludanskeho w Arcibiskupstve Ostrihomské. Ára kemény kötésben, 30 képpel 12 kr. p. p. XXII. Magyar A B C és Olvasó-könyv. Irta Szabóky Adolf, kegyes rendi tanár. 74 lap, 14 faba metszett képpel, kemény kötésben az ára 8 kr. p. p. XXIII. Általános Földrajz, az algymnasiumi első osztály számára írta Fuchs Tamás, sz. Benedek rendü áldozó pap s tanár. A földgömb könyomatu rajzával s kemény kötéssel ára 10 kr. p. p. XXIV. Magyar nyelvtan, az elemi iskolák számára írta Zimmermann Jakab. Ára keményen kötve 16 kr. p. p. XXV. Olaszut 1850-ben. Irta Hoványi, két kötet egy szép aczélmetsszettel, s Romának térképével. Ára 1 f. 30 kr. p. p. — Jelentjük ez alkalommal, hogy Roma és Loretto czimü munkának második kötete már szinte elhagyta a sajtót. Jelentjük továbbá, hogy a jó s olcsó könyvkiadó társulat néhány könyveinek árát leszállította. A leszállított ár kedvezményében azonban csak azok részesülnek, kik ezen munkákat itt Pesten magok átvesszik, s kifizetik. — Ezen föltételek mellett a Keresztény Erkölcsstan ára 10 kr. p. p. A kereszténység eredményei-é 6 kr. p. p. Fábian Egyház története-é 20 kr. p. p. A Korkérdések-é 20 kr. p. p.

Kegyes adományok jegyzéke.

Jerusalemi missiókra: (Szombathelyi megyéből) Baltavári, cseh-mindszenti és szarvaskendi plebániák-ból 6 frt p. p.

Kiadja „a jó s olcsó könyvkiadó társulat.“ szerkesztő Blümelhuber Ferencz.

E mich és Eisenfels könyvnyomdája, uri-utca, 8. sz.